

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Oldtidens Sortebog for Aaret 1400 : funden
ved Udgravningen i en Ruin af en gammel
Borg : optrykt ordret efter Originalen.

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

4. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : R. Stjernholm, [1903]

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Oldtidens Sortebog

4. opl.

1903

14 - 256 - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021696448

Oldtidens Sortebog

fra Aaret 1400.

Funden ved Udgravningen i en Ruin af
en gammel Borg.

En forseglet Nøgle Kjøberen faaer,
Den aabner, hvad som i Bogen staaer,
Over Hem'lighed vides Dig reen og klar,
Til Alting Du kjender aabenbar.

Optrykt ordret efter Originalen.

4de Uplag. Pris 35 Ore.

R. Stjernholms Forlag,
Kongensvej 16.
Kjøbenhavn F.

Oldtidens Sortebug

fra Haret 1400.

Funden ved Udgravningen i en Ruin af
en gammel Borg.

En forseglet Møgle Kjøberen faaer,
Den aabner, hvad som i Bogen staaer,
Hver Hem'lighed vides Dig reen og klar,
Til Alting Du kjender aabenbar.

Optrykt ordret efter Originalen.

4de Dplag. Pris 35 Dre.

R. Stjernholms Forlag,
Kongensvej 16.
Kjøbenhavn F.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1963 R. 996

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1963 K. 996

Beskrivelse over Bogen og dens Opdagelse.

Paa Jyllands Hede stod en Borg,
Hvor Fortids Ridder bo'de,
Det var den Herre Sort Georg,
Som hele Egnen tro'de,
Der kunde gjøre Sort til Hvidt
Og mane frem om Natten tidt
Den lede, sorte Djævel!

Man forsed' sig naar man ham saa
Paa Hede, Alger, Enge,
Og til ham turde Ingen gaa
Naar Klokken slog til Senge,
Kun Uglestrig og Brøns Dvæl
Man hørte fra den Havresæl,
Det var den sorte Djævel!

Saa taled' Bønderne af Frygt
Naar Luna hilfed' Borgen.
Da bad de Aftenbønnen trygt
Der skjærmed' dem for Sorgen;
Og gif til Ro i Hytten ind,
Men ude blæste skarpen Vind
Fra sorte Djævels Harpe.

Nøglen.

Recepterne skal læses bagfra
og fra neden.

Cyprianus.

a ta
ar 2
bu
ce.

en
ca

Men Ridder Georg sad i Ro
 Heelt tankefuld i Sindet,
 Og holdt med sine Hænder to
 En Bog — som Kul var Bindet.
 Blodrode Tegn han stirred' paa,
 Dens Viisdom ham ifinde laa,
 Men Djæblen var der iffe.

Naar Solen viste ham sit Stin,
 Han reiste sig fornoiet,
 Slog sammen flux det sorte Bind,
 Det Ingen kom for Die;
 Han glemte det i gyldent Striin
 Ved siden af sin Liigsærts Liin
 I Muren af en Pille.

Der hentede' han sin Viisdom fra,
 Hvis Ry gif omkring Jorden,
 Han fik den nok i Nisida
 Og bragte den til Norden.
 Paa hellig Vandring af en Munk
 Han fik den for en gylden Dunk,
 Til Løn for hellig Tanke.

Men Ridder Georg Døden tog
 Og Bogen stod i Pillen,
 Heel Mange tidt forbi den drog,
 Men Ingen kjendte Nilsen,
 Hvor Viisdoms Elv i Baand var lagt,
 Og udslugt var dens hele Magt
 Af Oldtids sorte Bæger.

I Secler stod den stolte Borg,
 Sit mangen fremmed Herre,
 Men Ingen til sin store Sorg
 Har kjendt dens gamle Herre,
 Først Tidens Land har Borgen bragt
 I Afte — og for Lyset lagt
 Hvad dybt var skjult i Pilsen.

For nylig Muren sloifet blev,
 Og Flovens dybe Fure
 De Streger hen af Marken streb
 Og fast paa eengang sture,
 Sig Bonden bukked' med et Griin.
 Da sandt han der et rustent Skriin.
 I Jordens dybe Gjemme.

Med Skrinet i sin Koftes Skjød
 Han traadte ind i Hytten,
 Og gjorde hvad ham Bogen bød,
 Ei udeblev da Nyttten.
 Den Bonde er nu Herremand
 Og sender over salten Vand
 Sin underfulde Hjælper.

Den skrevet er med skjulte Strift
 Og Altidens dunkle Mærke.
 Man stirre kan, om nok saa stift,
 Saa Diet selv vil værke,
 Men Ingen uden Giermand
 Den læse kan i ganske Land,
 Ved Hjælp af Bogens Nøgle.

Rudelsborg og Gaaleck.

„Den kloge Munk“ kalder man mig her i Klosteret, fordi jeg ved Nattens Komme lukker mig inde udi min Celle, tilbringer Tiden med at grandste udi Naturens store Hemmeligheder, og fordi jeg skundom udøver min Kunst til Stræk, Glæde og Forbanelse for Klosterets fromme Brødre, der ei kjende min Viisdoms Kilde før efter min Død, til hvem jeg da efterlader denne Mirakels Bog, der fra Satans Svælget er kommen i min Haand.

Jeg er født i Cadix af en Nonne, der hemmelig bragte mig til Verden, og hentastede mig paa Gaden, hvor jeg blev optaget af de fromme Munk og indviet til det hellige Klosterliv. Da jeg var 12 Aar gammel, blev jeg sat til at bestænke de Indtrædende i Tilgivelsens Port i Cathedralen i Sevilla; da kom der til mig en hellig Munk, der efter Bønnen tog mig tilside og hvistede mig et Par Ord i Øret og gik; jeg fulgte ham, forlod Klosteret i Sevilla og reiste med ham, som han sagde, var min Pligt, da det for ham var aabenbart i Drømme, at jeg skulde omkomme. Med ham vandrede jeg da til Thüringen, hvor han havde Sæde og Eiendom. O, alle Helgene! hvilket Liv oprandt — hidtil havde han kaldt sig Pater Simon, men nu kastede han Masken for mig, da vi nærmede os Borgen, hvor han boede med sine Brødre i Troen. Under Ruten var ikke mere dengangle Pilgrim, men en ung, kraftig Mand, der paa Vandringen for at være ukjendt, havde iført sig Paryk og hvidt Stjæg. „Du skal,“ sagde han, „kalde mig Mester og Pater Johannes; paa denne Borg er jeg den Ypperste, hele Landet bøier sig for min Billie, Du skal være mig horig og lydlig, tie med Alt hvad Du seer, thi Du skal være Medskabet for min Billie — for mig skal Du ene være redebon, medens Du for Brødrene skal gaae for en fattig, jeg af Medlidenshed haver optaget; hør mig skal Du høre, og efterkomme mine Befalinger med Gravens Tausshed — hvis ei, skal Du pines og martyres tilligemed mine forrige Tjenere i

Borgens underjordiske Fængsler, hvor aldrig Sol eller Maane skinner, og Tuder og Ratter være din Føde. Vil du sværge?"

— „Ja," sagde jeg, der af Stræk neppe kunde trække mit Veir

— „jeg sværger!"

Borgen heed Rudebsborg, dette var Anno 1351. De øvrige Brødre betragtede mig med Medlidenhed, men godt havde jeg det hos Pater Johannes; thi jeg forstod i Begyndelsen intet af de sorte Handlinger, som her gik i Svang. Han lod mig gaae om til Egnens Beboere og hæve store Skatte, som de af Frygt for at blive lyst i Ban, godvillig udbetalte; men naar jeg var gaaet, hørte jeg ofte Forbandelsen lyse over ham og hans Færd; da blev efterhaanden Alt mig klart, jeg saae, at han svælgede i det største Graadseri og Drukkenskab, medens Egnens Beboere troede ham beskæftiget med Bonner og Gudsfrugt. Af og til gjorde han Udflugter, Ingen vidste da, hvor han drog hen; da var det en Nat, ligesom Hønen goel, jeg stod ved Vinduet og læste mit Ave Marie før jeg vilde gange til Hvile, da jeg fik Die paa en Skikkelse, der gik ud af Porten og ned af Bjergstien; det kunde ingen Anden være end Pateren selv, thi ingen af de øvrige Brødre turde forlade deres Celler under Livsstraf paa denne Tid. Disse Rattedandringer havde han aldrig talt til mig om, skjøndt jeg vidste, at han foretog dem, og spørge eller lade mig mærke med Noget, turde jeg ikke; men i denne Stund følte jeg en uimodstaaelig Lyst til at opdage det: jeg tog et Reb, jeg havde i min Celle, bandt det om Vinduet og lod mig glide ned; da jeg stod paa Jorden skjælvede jeg af Stræk, og var ligeved at vende samme Vei tilbage, da jeg pludselig hørte en Stemme, der hvistende udtalte: „Helvedes Engle!" Jeg saae Intet men det forekom mig som om Stemmen kom fra den store Brønd, der befandt sig midt i Gaarden. En skræffelig Rædsel opfyldte mig, jeg turde ikke vende tilbage, da jeg frygtede, at Noget saae mig, og listede mig derfor jagte efter Pateren, som jeg naaede og fulgte i saa Skridts Afstand. Saaledes vandrede vi omtrent en halv Time, da standsede han ved Porten til Saaledsborgen; denne laa ligesom

Rudelsborggen paa et høit Bjerg, og var adstilt ved Dalen; skjøndt jeg hver Dag saae den fra Binduerne, vidste jeg dog ikke, hvem der boede. Pateren bankede sagte paa et Vindue i nederste Stokværk, og Porten gik lydløs op, hvorigjennem han forsvandt; jeg vandrede rundt om Borgen, der var indhyllet i Mørke, men nu kom der hist og her Lys i et Vindue; paa engang saae jeg Pateren ledsaget af en Qvinde, med en Sæffel i Haanden passere flere Værelser og Gallerier; af Qvindens Dragt saae jeg, det var et Nonnekloster. Paa engang forsvandt de i Mørket; jeg vedblev at vandre om, da jeg pludselig hørte et høit Qvindestrig, der kom fra et Vindue i et affidesliggende Taarn; jeg fik en Ahnelse og ilte hurtig tilbage af samme Vej, klattede op af Rebet og lagde mig paa Gulvet under Crucifixet i min Celle, og anraabte Himlen om Forbarmelse. Da Morgenjolen steg op, saae jeg atter Pateren vende tilbage, før endnu nogle af de andre Brødre vare opstandne; en Time senere ringede min Klokke og jeg begav mig til ham. Han laa i Sengen; „kom nærmere, Munk,“ sagde han, og jeg lagde mig ydmyg paa Knæ udenfor Sengen. „I Aften,“ begyndte han, „begiver Du Dig herfra over til Borgen Saalet; Der vil Du paa Slaget 10 træffe en Matrone udenfor Porten, der vil paalægge Dig mine Befalinger; men bevar Tausshed, husk min Magt til Dit jordiske Livs varige Pine og Dit evige Livs Fortabelse.“ Ydmyg kom jeg, ydmyg forlod jeg ham; med Nysgjerrighed ventede jeg Aftenens Komme, da begav jeg mig til det betegnede Sted, hvor Matronen ventede mig; taus vinkede hun mig hen i Krattet. „Hør,“ sagde hun, „her under denne Bux tør jeg først tale til Dig, her i Nærheden er et stort Nonnekloster, af dette har den hellige Pater Johannes udtaget 13 Nonner, og henført dem paa Borgen her, der staaer ledig og hører under hans Bevogtning. Jeg Arme er deres Vogterstue; fordom mig ikke, ædle Munk; thi jeg, saavel som Du, vil levende blive brændt, hvis ei vi adlød hans Villie, derfor er Du saavel som jeg et Offer for hans Helvedes Planer; Du skal fortsætte det Skændelsværk, han har

ladet mig begynde, jeg skal drage bort i denne Nat og Du skal forblive her; naar han fatter en stammelig Brynde til en Ronne, noder han Priorinden til at lade dem forlade Klofret, og ved List føre dem herhen; her leve de i Bellevnet og Orgier med ham, naar de vil soie sig efter ham; men modsætte de sig, da prøver han først ved Overtalelser, Fristelser og skjændige Rænter at lokke dem; lykkes det ikke, da ere de stræffeligste Mishandlinger foretagne; her i Borgbrønden ere Mange levende bagbundne og nedkastede, hvis Skrig endnu i Nattens Mørke høres at raabe efter Hævn; i Borgens underjordiske Fængsler lader han dem først vansmægte til de overgive sig, og lod mig ved Løgn og Formularer søge at overtale dem. Nu er min Tid udrunden, jeg vandrer til et Kloster langt herfra, for i Bonner og Messer at søge Tilgivelse for, hvad jeg nødtvungen har maattet gjøre. Du, Munk, er udseet til min Plads; hvert et Foster, her bliver født, skal Du laske i Brønden, for at Ingen skal aabenbare hans skjændige Brynder: her sidde 12 Konner i Borgfængslerne, der alle have været hans Slegfred, til han af Lede og for at blive dem qvit, har hentastet dem i den grusomme Nød; de vente Alle paa Døden af hans Morderhaand og vee, vee dem, der er intet Haab at vente; dem skal Du passe til han byder Dig at vække dem Giften eller gjenneborre dem."

Ved disse Ord faldt jeg paa Knæ, anraabte Gud om Forbarmelse og Redning. — „Fat Nød, min Søn," sagde den Gamle, „Herren kan ikke ville taale det længe, han sender Hjælp og Trøst, naar vi Andre mindst vente det, hør nu blot efter, hvad jeg videre har tilbage at sige Dig."

Paa Knæ, med foldede Hænder, lyttede jeg til hendes Ord. „Den 13de Ronne, der er hidbragt, er en hellig Søster fra Mexico, hvis Skjønhed, Dyd og sjældne Klogskab reent har bedaaet ham, men forgæves; ingen Overtalelser, Midler eller Trudsler nytte, hun er standhaftig udi sin Rydsthed; nu lider hun de stræffeligste Qualer, idet han har ladet hende nedkaste, blottet for Alt, i det dybeste fjugete Fængsel, hvor aldrig Lysets

Straalet kan trænge ind, hvor kun Rotter og Tudsler fra den jumpige Grund kan være hendes Næring; men heel sælsomt er det, hun er bange for hende, selv tør han aldrig begive sig derned, som han ellers pleier, for at erfare, om de Ulykkelige overgive sig i hans Bøld; paa mig vil hun ikke høre, Du skal kun spørge hende hver Aften, om hun vil lyde; svarer hun ja, skal du føre hende til Pragtgemakket, hvor hun vil finde kostelige Klæder og læckre Retter at styrke sig paa, indtil Pateren kommer; svarer hun nei, skal Fængslets Porte atter lukkes for hende indtil Livets sidste Time.

„Nu er Du indviet i Alt, Du skal bevare det med Gravens Taushed; følg nu med op paa Borgen, hvor jeg antvorder Dig Nøglerne til Fængernes Døre.“ Med Skjelven fulgte jeg; da vi traadte ind og jeg havde efterseet den Overdaadigheds Bolig, hvor Pater Johannes drev sit skjændige Levnet, overrakte Huusholdersten mig Nøglerne. „Her,“ sagde hun, „er 3 Nøgler til hver Fængelsindgang til de 12 Søstre, og her er et Knippe med 9 Nøgler til den 13de, og nu Farvel i Fred, Gud styrke og staae Dig bi.“ Med Rysen og Bæven betraadte jeg Taarntrappen, der førte ned til Svælvingerne, for at see til de Ulykkelige; den klamme Luft forbød mig næsten at drage Aande, efter som jeg steg dybere og dybere ned; endelig naaede jeg den første Fængelsdør, og neppe havde jeg aabnet Lemmene, før et frygteligt Stue viste sig for mit Blik: her laae en bleg, henteret Kvinde i de strækkeligste Dødsstrækninger med stammende Forbandelser over hendes Bøddel; jeg søgte med Herrens Ord at gyde Balsam i hendes Lidelser, men Alt var forgæves; jeg fortsatte min Vandring, og Nødslerne steg næsten hos hver af de ulykkelige Døffe; nogle havde Herren forbarmet sig over og taget deres Sjæle, Vigen laae udstrakte paa Gulvet med stirrende Blik og aaben Mund, der i Dødsminuttet havde gispet efter Luft; Andre havde sonderrevet deres eget Kød, Nogle havde sødt et Varn, der laa omkommen tilligemed Moderen i denne Helvedeshule; endelig kom jeg til den 13de; her saae jeg et Syn, Tanken endnu aldrig

kunde fatte — en hentæret Qvinde, der næsten ikke lignede et Menneske, sad paa Hug midt paa Gulvet, med et Buntt hvide Klude foran sig; hun havde revet dem af sin Klædning og formet dem til en Bog, ved hendes Side laae en Sten, i hvis Hukning hun gjenfandt noget af sit Blod; med en Træslise skrev hun med dette paa de linnede Blade. „Blig bort,“ sagde hun, da jeg aabnede Døren, med en Stemme som om den kom fra de Døde, „siig Din og min Tyræn, at mit Svar skal han faae i Aften, naar han selv vil komme til mig.“ Jeg styndte mig op, glad ved at kunne forlade denne jordiske Rødselskule, og bede Gud om Hjælp og Raade for deres Sjæle. Med Frygt og Afsky saae jeg Pateren komme om Aftenen, og idet han kastede sig hen paa Løibanen, ligegyldig spurgte: „er der Nogen døde af dem dernede?“ „Ja, fromme Fader,“ svarede jeg med Korsets Tegn, „Ti ere bortgangne til det evige Liv.“ „Uh! ha!“ sagde han, og det som om en Gysen gennemførte ham. „Saa hør,“ vedblev han, „naar Hanen har gaaet, tager Du Ligen, et ad Gangen, binder det i en Sæk, fylder den med Steen og kaster den i den dybe Brønd.“ Jeg taug, jeg turde ikke svare. „Hvad siger den Trettende,“ spurgte endelig Pater Johannes videre; hun har ladet sige,“ svarede jeg, medens Knæerne endnu rystede under mig, „at hun vil give fromme Fader sit Svar, naar han selv vil hente det i Aften.“

„Hun indvilliger altsaa,“ raabte han glad, „lad saa Gemakket med de kostelige Klæder og Smykker gjøre istand, bring de fineste Retter og Vine derind.“ „Men, høie Herre, har De seet hende?“ „Ja, men det er nogen Tid siden, hvorledes seer hun ud?“ „Alt, fromme Fader, hun ligner intet Menneske, men et Skelet, en Aand, hun er hentæret, gul, gusten, med hvide Haar og krogede Lemmer, hun ligner mest en truende Beenrad.“ „Stand,“ raabte Pateren med Skælv, „hun som var saa deilig, ja, saa er det intet Under, at hun boier sit stolte Sind; nei, lad hende saa sidde til det gaaer hende som de Andre, men selv vil jeg dog forvisse mig derom, og er det

sandt, skal jeg dog til Gjengjæld for hendes stolte Sind imod mig, den høie Pater Johannes, forhaane hende for jeg smækker Fængselsdøren i for sidste Gang; tag en Faskel, og lys mig iforveien." Da han kom ned af Taarntrappen, begyndte han at snappe efter Luft, — "skynd Dig," sagde han, "lad os snart komme derhen, thi denne Luft holder jeg ikke ud;" i det Samme lød flere hule Stemmer fra Fængslerne med Forbandelse; Pateren greb mig forfrækket i Armen, han var liigbleg og rystet, og i det Samme kom en Vind, hvorfra veed jeg ikke, og sluttede Fasken. Pateren udstødte et Skrig og brummede: "staf Lys din Skurf, eller Du skal dryppes med gloende Bly til hver Knokkel er fortæret i Dig." "At Raade! strænge Fader! det var Vinden," raabte jeg; "men jeg skal tænde hos den Tretende, hun har en lille Lampe;" af Skræk kunde jeg knapt samle til og aabne de 9 tunge Laase, endelig dreiede den sidste jig og Hulen blev aabnet; ved Synet af den svage Lysstraale, der sparsomt brændte derinde, fattede Pateren Mod og listede sig sagte derhen; jeg havde imidlertid tændt Fasken, og nu stod Skikkelsen opreist midt paa Gulvet; ved Synet af dette hentævede Legeme vendte Pateren sig og vilde tage Flugten, men Skikkelsen standsede ham med Raabet af sin hule Stemme, der næsten lammede ham af Rædsel: "holdt, og hør, hvis Du vil levende op af denne Afgrund, — vil Du atter besidde mig, vedblev Stemmen, "ung og smuk, saa skal jeg worde det paa Dit Bud, og tilhøre Dig, paa een Betingelse, at Du giver mig min Frihed her indenfor Slottets Mure, hvis ei, da hør mit sidste Ord, hvorpaa jeg venter Dit Svar: Vee Dig: vee Dig! naar Hanen galter tredie Gang." Der var noget saa Rædselsfuldt i hendes Stemme, at hver Nerve rystede i Pateren og i mig. Skikkelsen satte sig atter sammen midt paa Gulvet og taug stille; efter et Dieblit sagde Pateren med paatagen Frækhed: "nu vel, Du skal faae Din Frihed, blot for at jeg kan faae den Fornøielse at see hvorledes Du vil blive ung og smuk igjen;" men hans Stemme var dog saa frygtforn, at jeg tydelig kunde

mærke, at det blot blev sagt for at komme vel derfra; han vinkede ad mig, tog Sællen og gik iforveien med hurtige Skridt; jeg glemte at lukke Fængselsdøren, og fulgte ham; da han var kommen op i sit Gemat, kastede han sig paa Voibænken, greb en Flaske Viin og tomte den; en Timestid sad han taus, medens Angst og Samvittighed martrede ham, men da han havde tomt den anden Flaske, sagde han muntert: „Ah, ha, der vil jeg aldrig mere ned, Munk.“ I det Samme lød som en Aandestemme: „Du kommer der!“ Han joer forfækket sammen, saae sig om, men Alt var stille. Intet var at see; da aabnedes Døren og en Dvinde viste sig, skjønnere end nogen Anden her paa Jorden; ved dette Syn svandt Paterens Skræk, han stammede: „det har været en Drøm.“

Den underfjønne Dvinde nærmede sig smilende og satte sig hos ham; medens han, beruset af Vellyst betragtede hende, stjænkede hun i hans Glas, men saaledes at hun steggede for Glasjet; nu bød hun ham at drikke, han tog Glasjet, satte det til Væberne, idet han med den anden omslyngede hendes Liv; hun sad rolig og smilende, men neppe havde han drukket, før han faldt om i den dybeste Søvn; derpaa tog hun Nøglerne fra mig og gik ud, hvorpaa jeg til min Skræk hørte hende udbendig dreie Nøglen om i Døren, og jeg var saaledes indeluffet tilligemed Tyrannen.

Han er forgivet, tænkte jeg og nærmede mig ham; men en hoi Snorken overviste mig om, at han kun sov; jeg smagte paa hans Viin, for at saae at vide om det havde Afsmag, da jeg havde Mistanke til Dvindens Udsjærd ved Bordet; ihvor lidet jeg nød, faldt jeg dog strax i en dyb Søvn paa den nærmeste Stol. Da jeg vaagne, var det Morgen, jeg laae paa Voibænken, hvor Pateren havde ligget Aftenen iforveien, — Alt omkring mig var ryddet i Orden, men jeg var ganske ene; forfækket sprang jeg op — da traadte Dvinden atter ind til mig, men ikke som om Aften underfjøn, forførende, men smuk og ærbar i sin Konnedragt. „Broder,“ sagde hun, „forundres

ikke ved at see mig, jeg er Cyprianus, den underfulde Dvinde, hvis Klogskab og Ry alle Østerlandets lærde Munkte har hødet, Pater Johannes skal Du ikke frygte mere, han sidder nu og vasmægter i det Fængsel, hvoraf Du lukkede mig ud. To Søstre vare endnu ilibe, dem lukkede jeg ud, de ere her i næste Bærelse, samlede bandt vi Tyrannen og slæbte ham ned, hvor hans Samvittighed vil hævnne de utallige Dffre af Skonne, ædle Dvinde, hvis Ustyld han har myrdet og siden kastet dem i Brønden; i min Frygt for aldrig at komme ud, sonderrev jeg mit Legeme, og med mit Blod skrev jeg min Rundskab og Fængselsaabbaringer. Denne Bog gjemte jeg under en Sten i Gulvet, hvis jeg aldrig kom ud, at den ulykkelige Søster, der maafsee naar hun kom ind og fandt den itide, kunde rette sig derefter, og ved den redde sig selv og den hele Slægt. Gud være lovet, jeg blev selv den Lykkelige, men Bogen er endnu derinde, og førend hans Livspust er standset, tør Ingen komme derned.

„Jeg er træt og modig, jeg forlader denne Egn for stedse — mine to Søstre drage med, og Du seer os aldrig mere; hør mit Ord, grav en Kende fra Brønden til Kjælderen, hvor hans Liig om kort Tid vilde være, saa at Vandet fra hans Dffres Grav kan bedække ham. Taarnet skal Du sløise, saaledes at der kun bliver en Brønd tilbage, for at Efterverdenen kan see denne Helvedes Afgrund. Og nu Farvel! i et affides Kloster gjemmer jeg det sidste af mit Liv! Ingen skal mere see eller høre til den berømte Cyprianus.“ Hun lagde Haanden paa mit Hoved og jeg saae hende forlade Vorgen med de fromme Søstre, hun havde reddet. Længe stod jeg og stirrede efter denne overjordiste Dvinde, indtil hun forsvandt for mit Blik, og siden har jeg aldrig seet eller hørt Noget til hende. Taus vandrede jeg om paa Vorgen; naar jeg nærmede mig Taarntrappen, da horte jeg ham skrig og hvine, stundom paafalde Gud om Naade; ofte lod jeg Medlidenhed løbe bort med mig, jeg nærmede mig Døren, men alle 9 Laase vare lukkede og Cyprianus havde kastet Nøglerne i Brønden; om Ratten lod

hans Skrig vildt over hele Borgen, naar alle Offrenes Gjenfærd viste sig for hans Samvittighed, og de blodige Lemmer og tusinde Pinsler raabte om Hævn. Efter 9 Dage var Alt stille, jeg nærmede mig Indgangen og hørte en sagte Budflen, som om Nogen kunde trække et Legeme frem og tilbage. Haaret reiste sig paa mit Hoved, jeg ilede til og samlede Rødsfaber, hvormed jeg kunde sønderbryde Murene; først efter flere Dages Arbejde saae jeg Svælget aabne sig, og Gjengjældelsens Gud viste sig for mit Blik: Fateren laae udstrakt paa Gulvet med stride Haar, slængede Klæder, brustne Vine og sammenknugede Hænder, som Rotterne, der slede store Stykker af hans Legeme, forgjæves søgte at trække fra hverandre; hans Blod flød paa Gulvet, som jeg ilte med at gjennemføge; endelig fandt jeg Stenen og under den den omtalte Bog; jeg gjenfandt den under min Kutte, efter først at have kyssset den hellige Skat trende Gange, derpaa bar jeg Ligene fra de andre Borgfængsler hen til Cyprianus' Fængsel, og lod det siden fylde med Vand, og derpaa kastede jeg mig paa Jorden, takkede min Gud og tog Veien til det fromme Kloster i Misida, hvor jeg tilføjer disse Blade til Bogen, for at Efterverdenen kan erholde den Viisdomsstat fra Kvinden Cyprianus' Haand heel og usforandret.

Munken.

Cyprianus.

Værl dit paa jiffer Du er Da
 Stærl Troen er — Alt i huft Og
 Proponere Dig jeg Hvad
 Til lytter trofast Du snart Da
 Probere først mig Du Alt
 Til Skade ingen jo er Det
 Sanke Du vil Rummer Og
 Forliis Plans en tidt Du seer Da
 Tanke indbildte Din For
 Priis til hen mig Du vækker Men
 Farer alle i Du skjærmes Da
 Bød Dig jeg hvad gjør hen blindt Og
 Bevare mig Tausked i Du Naar
 Nød enhver i Dig hjælper Jeg

Kraft og Kunst dens ved Alt Du formaaer og lykkelig I
 vorder da, Bog denne finder Nogen hvis, for her jeg nedstriver,
 Østerlandene i lært har jeg som og Raadighed vor til have
 Mennesker vi som, Midler underfulde skjulte Naturen i de Alle.

Samvittighed benævnit blive vil det, Samme det blive men,
 Navn andet et faae Tiden med vil det, Kraft og Blod deres
 Jager der, Vampyr en Du er derfor og deri Styldnere til
 Kjære Dine alle men, Dig alene ikke gjør Du thi, Brøde uden
 og reen være Bandel din lad derfor, Leed fjerde og tredie i
 Bornene paa forplantes skal Misgjerning Forældrenes: staar
 Biblen i huft. Helbred og Liv (eie Du Kjæreste de eller)
 Borns Dine forgifte skal Nande Sjæls sorte Din sige vil dette
 — Vampyr vorder Brøden for Straf til skal Du og have No
 ingen Sjæl din vil da, hernelde Straf Din Dig unddrager Kneb
 andre eller Midler Dine Stilling den ved siden og Medmennes
 sker dine skader og Gud forhaaner Du hvorved, Fed falsk eller
 Mord viv dit i Du Begaaer.

saaledes det forstod disse thi, gjorde Romerne som, det betragte ikke og bogstavelig det tage vil ellers Mand simple den fordi er det — „mere ikke eksistere Bampyrer og Vandaler“ — sige at til komme Nar hundrede mange om engang vil Tid oplyste den.

Govedreglen er det thi — det husf: Maalet naae vi, dem benytte at ved er det thi, Sider onde som gode deres saavel fatte at for Character deres studere formelig, tjende at lære først man maa, Samkvem noget have vil man hvem med Alle — fort — til Venstabsforhold eller Kjærligheds i træde at søge vil man dem — inod eller for arbejde vil man Menneſter De.

Æromancia.

Dimmetteguene efter Temperament Menneſtets.

Januar. Vandmanden.

Natur stærkt af, smukke ere Qvinderne — dem lykkes Alt, arbeidsomme ere de, længe meget leve men, mistænkelige — ondſtabsfulde — svage — romantiske ere, Maaned denne i fødes som, De.

Februar. Fistene.

Foretager der store i lyffelige og standhaftige, redelige ere, Tegn dette under fødes som, Dem.

Marts. Bøderen.

Alt i utjenſtvillig og ſvinſk, nærig er, Udſeende dumt et faaer, Maaned denne i fødes som Dem.

April. Tyren.

Hjerte godt et have de men, dyriſke næſten, lidenſtabelige meget. Phantasi riig en med Haar af blonde, smukke gjerne ere, Maaned denne i fødes der, Dem.

Mai. Tvillingerne.

Letſindige og smukke ere, Maaned denne i fødes der, Dem.

Juni. Krebsen.

Foretagerender store og Rundskab til Lyft har, Forstand med beriget er, Aarstid denne paa Lyset seer der, Den.

Juli. Løven.

Børn deres ved strænge blive men, Vegtstak lykkeligt et faae og fyrige ere, Sind muntert et har, Dine og Haar af mørke ere de, Skjodebørn Lyffens ere, Maaned Juli i Verden til komme der, Dem.

August. Jomfruen.

Arv eneste deres gjerne er Ydre smukt et — naae kan de end videre ikke gaae Tankerne. Handlemaade deres i reelle og ordentlige men, indskrænkede gjerne ere de; heldig mindre er Børn af Frembringelse Maanedes Denne.

September. Bægten.

Oprofrende og Trofaste, dydige, Sjøleadel rette den med beriget, Nandsgaver brillante med deilige ere Maaned denne i sødes som, Børn De.

October. Storpionen.

Forkyndt er først som da ere de og glemte Modgangsfolen er da, dette de faar men, eier Intet de saalænge Modsatte det til dem forandrede, dem forfølger altid næsten som, Skjæbnen ikke hvis indbildske og stolte, kolde være ville October-Børnene.

November. Styttten.

Partiske Grad høi i ere og Smiger elste de, November i sødes som, Børn ere hidfjige og gode, Smutte.

December. Steenbutten.

Gleest ere Folk som Udseende af og, pedantist temmelig, Hufommelse svag en af Besiddelse i men, godtgjørende er December i Frugt menneskelige Den.

Gnur=Bog

for

Syge og Sorrhigfulde.

Middel mod Cholera

Bedring i han er snart og til godt Patienten dør, Syge den af Naveln paa ned dette vend og Hullet over Klud linned en læg, Champherdraaber fyldes og Hul et skjæres Rugbrød varmt et af Skorpen 3.

Middel mod Smitte.

Ikke Du smittes da Dig hos Calmarrod Stykke et og Skind-Grævlinge Stykke et bære Du skal, græsere disse Naar.

Middel mod Koldbrand.

Paa det læg og Urin Truentimmer's et i Klæde et Dyp.

Middel mod Hundebid.

Blyvand i slittig siden det bad og Saaret paa Hunden af Haar nogle derpaa læg, Urin eget Dit med strax, bidt er Du hvor, Stedet Vadsif.

Middel mod Bistif.

Paa det læg og staar Du hvor, Stedet paa Jord Tag.

Middel mod Brystsyge.

Fortæret er Egget naar sig kommen er Syge den og Strømmen med Vand rindende i fastes Potten, Myretue en i ned Egget derpaa grav, Potten i Sliim mere er ikke der til atter det kog og det skræl, haardkogt er det naar, harter Syge den, Sliim det i Eg et Kog.

At faae den tabte Horelse tilbage.

Første den hjælper det om selv, gjentages det skal Gange 3 men, igjen Horelse sin han erholder saa, Dret i Draaber 3 Pennepose en gennem Patienten held, Blodvarme til afkjøles atter det lad, Minutter 5 i Ild jevn paa det sæt, Leer med Laaget lit, Potte glasseret en i dem kog. Ravn en af 4de den, Hare en af 3die den, Kal en af 2den den, Forelle en af første den, Galder 4 Tag.

Middel mod Borter.

Stranden i det kaste og, Flæskesvær med Dig Smør.

Middel mod Tnat og anden Udflæt.

Gaaſte det forsvinder da, „Dig med det Tag“ sig og Død
en af Haanden med Dig Bestryg.

Middel mod Liigtorne.

Borte Liigtornene ere, raadner det naar, Jorden i ned
tiden det grab, Timer 24 Gange 3 i der sætte det lad, Liig-
tornen paa Flæsk Stykke et Bind.

Middel mod stødte Huller.

(Apotheket paa faaes) Colodium med Stedet strax Smør.

Middel mod Saar.

Lampeolie simpel med Saarene besmøre at vedbliver Man.

Middel mod Kræft.

Den begrav derpaa, døer den indtil Syge den paa ligge
den lad og Sted syge det til fastbundne ere Klemmer dens
eſterat Krebs levende en Bind.

Middel mod Ringorme.

Veibredblade eller paa Rjæmpeblade bind og Rosenolie
med dem Smør.

At forebygge Feber.

Feber ingen Du faar da, Nx 3 afhugge og Alger en paa
ud gaa Du ſkal, Droi sætte at begynder Rugen naar Klar
Hvert.

Middel mod Tandpine.

Ewig for der Du ſid; Samme det i ſiig og ſfinner Maane
eller Sol hverken hvor, Rjælder mørk en i kaste Sommet derpaa
ſlaae, bløder den til Som nyt et med Tandens Stang.

Middel mod Tandpine.

Brødet fortære Myrterne eſterſom, forſvinde Tandpinen vil
da Myretue en i den ſpyt, Brødsforpe en Tyg.

Middel mod Tandpine.

Smerten øjeblikkelig ſtandſer, Bomuld lidt paa Tandens paa
lagt Naphata.

At forebygge Tandpine.

Tandpine aldrig det faaer da, Tand første den nedsvælgte
Barnet Lad.

At fremskynde Tænder hos Børn.

Til et af Halsen om Snor en i Tand en Barnet Hæng.

Middel mod Hovedpine.

Time halv en stille Hovedet hvil, Cnebarolie med Panden
over og Tindingerne i Dig Smør.

Middel mod Gighovedpine.

Hjælp hurtig en er Ratten om Drene paa og Ratten
i Tæsen paa Klud en i Hvidløg Hakket.

Middel mod Drepine.

Lidt efter Lidt Pinen forsvinder da, Næsen for Dig hold
og Suurdeig med til fast Drene Stop.

Middel mod Halspine.

Hals Din om udad Brangen med, baaret har Meneste
sundt et som, Aldstrømpe en Aftenen om Bind.

Middel mod Snue.

Sengs til gaar Du naar Aftenen om Næsen under og ind-
vendig Lysetalg, udbendig Kridt Smør.

Middel mod Hæshed.

Morgenens om til gauste En curerer, sig lægger man naar,
Aftenen om Draaber Pimperuille 40.

Middel mod Modersyge.

Rast Tid kort i Du er da, Morgen hver Spijsestefuld en da
tag, Timer 24 Gange 3 staa det lad, Brændeviin paa det sæt,
Tyrretræ af Anaster Riiv.

Middel mod Bændelorm.

Rjødsuppe god en spises senere, bortgaar Ormen da, paa-
følger Nabning stærkt til Time halve hver gjentages som, ruin
Ol Rp. Olien af Spijsestee en tages efter Timer 2, dertil No-
get nyde at uden engang paa tages og Thevand tyndt i udørt
β 3 for maris selius Pulv. R.R. Pulveret tages tidlig Mor-
genen, stærkt saa nok bliver Tørsten om selv, over Ratten No-
get driske eller dertil Noget nyde at uden Spegefild halv en og

Spegekjød fiinhakket Stykke et spises derefter Time en, Rugbrødsuppe Kop en drikkes Sengenid Ved.

Middel mod hovne Been.

Paa læg og Urin dit i Værrød af Klæde et Dyp.

Middel mod Brostskade.

Divide din forsvinder, hentæres der den som efter, Skorstenen i op den hæng og Urin dit med Skallen derpaa fyld — raat det udsug, Hønsæg lagt nylig et Dag.

At berede en sund Livsluft.

Luft velgjørende og sund en sig der udbreder da Jernplade en paa kommes og stødes Salpeter tørret godt.

Middel mod Stumme og dem, som have mistet Mælet.

Mælet løsnes da, Munden i indstige og Hatte, Strømper, Klude, Skoe gamle og brændte af Røgen Lad.

Middel mod Mavebtændelse, Vatersot og Sligt.

Rast er Patienten men, døer Dyret — spise at Kjødet Hund en da giv, hentogt er Urinen til Gang hver, Urin Syges den i Gange 3 Svinekjød Stykke et Kog.

Middel mod Krampe og den faldne Syge.

Stede til igjen mere aldrig kommer og sig det taber da, begynder Anfaldet naar, det Patienten giv og Pulver til Sviin et af Dientanden Stød.

Middel at curere En, der er saa syg, at Ingen troer, den kan leve længer.

Rast fuldkommen Syge den er da, det spise Evinene lader og Stykker i det slaar, Egget da tager Man. sig Syge den kommer, raadnet er det naar; ruger som, And en under det lægger og dermed Egget fylber, Syge den af Blodet man tager nu; til Hul ene det derpaa kliner og forsigtig det udpuster, Eg et tager Man.

Lægedom for Dyrene i deres Pine og Vaander.

Middel mod Sadeltryk hos Heste.

Helbredet snart er den og Skaden paa det læg; dermed igjennem trængt godt er det til Urin Hestens gydes Leer frist Paa.

Middel mod Svulst hos Heste.

Sig det taber da, Natten om derpaa Hestemøg Læg.

At gjøre Heste muntre efter stærkt Arbeide.

Tid kort i Knaet over til Vand rindende i den Stil.

Middel naar en Hest er fornaglet.

Rast Tid kort inden den er da, derpaa Hestemøg bind og, deri Talg lunket held, Stedet vadsf, af Hestefoen Tag.

Middel naar en Hest ikke kan stille.

Hesten paa Halsen i Urin-Menneske Held.

Naar man ikke ved hvad en Hest feiler.

Urin egen sin af noget drikke Hesten Lad.

Naar en Ko malker blodig Mælk.

Sig det taber da, drikke at Mælk dens strax Koen Giv.

Middel naar Koen ikke tygger Drov.

Brød Stykke et paa Drovtyggende en af Spyt noget den Giv.

Middel mod giftige Bid hos Dyrene.

Derpaa Tudsje tørret en Læg.

Middel til aldrig at faa syge Sviin.

Træprop haard en med igjen Hullet luk og deri Dvægsolv held, Hul et Fodertruget af Ende hver i Boer.

Middel mod ubevidste Sygdomme hos Dyrene.

Kræ frist et af drikke at Urin ligeledes, æde at dem giv og Foderet dette med bland, Race samme af Kræ dødt et af Hjærtet Haf.

At holde Ræven og Maaren borte.

Slaget paa fast Ulvestind Stykke et Slaae.

At en Hund aldrig bliver gal.

Labe at Menneftemell Hunden Giv.

Den rigtige Tid til Faarenes Aflyning.

Castig mere er Ulden Tid denne i da, Maane tilftagende ved er Denne.

At vønne Bæderen fra at stange.

Hornet igjennem Dret ved tæt Hul et Bæderen bore at ved bevirkes Dette.

Mod smitsomme Sygdomme blandt Dvæget.

Viinedike i ind Dykjob pulveriseret og tørret noget Dvæget Giv.

At gjøre en Ro drægtig.

Bejrungen blive derpaa strax den lad og Brød nybagt i dem Roen giv, Elleknopper ni Foraaret i pulveriseer og Tør

Trolddommens sorte Mirakel-Kunster.

At vinde et Hjerte helt og beholde det udeelt.

Middel kraftige eneste det er dette, Time første den ovenpaa spises ikke, drikkes ikke maa der (sig passe kan Diebliffet i der hvad) for hjælper der, Draaber er det at, Paastud under ind dette Vedkommende giv, fuld den har Du til Stee en i Sved Din saml da, varm overdreven er Binteren om, Dands ved eller sveder Sommeren om Du Naar.

Et fremtryllet Elfskovsbrev.

Forbauelse stor til Hviden paa uden det staaer da og Egget haardfoges nu, det forsvinder da, Viineddike stærk i Dage 5 derpaa det ligger, tørres godt det lader og Kjærlighedsærfklæring en f. Ex., Egget paa uden vil man hvad, Viineddike stærk med fortyndet, Allun og Galbæbler stødt af lavet, Blæk med skriver Man.

Fandens Billede.

Worke i Salve denne med Du end nu værre ikke seer selv Satan og dermed Hænder og Ansigtet besmører man, færdig det er da, Pomade Lod to med smaat ganfke det skaaret har Vandfad et i man at efter vel blandes Phosphor-Urin Gran Ti.

At faa noget Vortstjaalet tilbage.

Tilbage Stjaalne det bringer men, No ingen han har faa, Afte heed i Navn hans i ligeledes det læg og derom Siltetraad bind, Hønsææg lagt frist et i Navn Tyvens i Tag.

At faa Lykken.

12 Al. Gulenat deri vadske og Hoved=Dødninge et i Regu= vand samle Du skal, Lykken Dig sikkre vil Du Naar.

Middel til at faa Penge.

Hvordan veed rigtig selv Du uden Dig til komme Pengene see skal Du og Pengepung din i det bær, Ratten om 12 Al. det tage skal Du men, Virkevindue et af Bly Stykke et Dig Skaf.

At helbrede en for Driffløst.

Sviir alt og Spiritus til Lyften da taber han, drikke at dette Drankeren giver og, Brændevin i ihjel sig løbe Al levende en lader Man.

At frugtbargjøre en Nger.

Andre alle af Dobbelte det man høster da, Mellemrum Dages 5 med Timer 3 i Gange 2 udblødes, jaaes skal der, Kornet og det affies faa, Timer 24 i staaer, det Salpeter Haand= fufde 2 og Vand Spand 1 kommes Hestegjødning Spand 1 Paa.

Middel mod Hjender.

Dig ramme kan Ingen og Hjender lutter iblandt staae Du fan, Legeme blotte Dit paa Hud Hænes en bærer Du Naar.

En Prophetisk Mand.

Alt veed og seer der, Mand prophetisk en Du erholder da, bankende endnu og raat Muldyret af Hjærtet nedsluger Du Naar.

At blive Lykkens Barn.

Dig foretager Du hvad Alt i Lykke faar Du og Hjærte fastende paa den spiis, Barn nyfødt et af Seierssærten Dig Forstaf.

At erholde sin tabte Manddom.

Svæktes ikke Legeme dit maa, nedgravet er Egget Tid den i men, Styrke og Drift samme føler, igjen frist Du er

Wegget fortæret have Myrerne da naar, Granskov en i helst, Myretue en i det nedgrav og Ende ene den i lidt Wegget aaben, Strømmen mod men, Væk en i Halve andet det held, hentogt er Halve det til, fuge det lader og Jlden paa denne sætter, Potte ny en i Band dit Du lader Wg frist et Paa.

Svordedes din Kone skal tilstaa dig Alt.

Alhne eller vide Intet maa hun men, hende adspørger Du naar Søvne i Alt Dig hun tilstaar da, Hovedpude hendes under det læg og Hare en af Leveren om det svøb, Linnedklæde nyt et paa Navn Kones din Skriv.

At gjøre sig elsket.

Bryst blotte Dit paa Hals' Din om Pose-Sitte violet lille en i (oficinalis Calendea) Silgenrod Bær.

At tilveiebringe Enighed blandt uenige Elskende.

Forsønde atter de ere saa, Hjerte fastende paa spiise Uenige de skulle disse, Kjødboller smaa deraf bereb, Havelille hvide den af Rodder og Turteldruer af Myrer og Hjertes Tag.

At en Pige bevarer sin Dyd.

Dertil Kraften Du erholder saa, Kirke en i Alteret paa ligget har Timer 24 i som, i Topas en med Ring en Bær.

At blive livlig og kraftig.

Guldring en tilligemed kogt er der, Biin Drik.

At tvinge en Mand til at elske sig.

Evig for Din han er da, dette drikke ham lad og Timer 24 i trække det lad, paa Solbærrum Bægl en med Potte tilluftet en i dem læg, af dem tag, gjennemtrukne ere da Strømper Dine naar, jøde Fodder Dine at til gaae eller dans, paa Uldstrømper da tag, Mælk i Dorefter, Cameelthee i Fodder Dine først Badst.

At lette en Kone Fødselen.

Forraadnelse i gaae at begynder og dødt er det om selv, ud Føsteret driver dette, drikke at Konen gives, Wg kogt er der hvori, Band Skeefulde Tre.

Semmelige Elskovsbreve.

Papir Stykke reent et som ud seer det da, Forveien i vide Elskede den maa Dette. Jernplade eller Rastelovn heed en paa-

lagt bliver det naar, læses kun kan dette, sammensættes det for tørre det lad, Citron god en af Saften med Papir tyndt paa Skriv.

Middel til at blive frugtformelig.

Uger trende i med Du vedbliver dette, Barnefæe en af Eggeblomme en op staaer Du naar Morgen hver og Sengs til gaaer Du naar Aften hver Drik.

At kjende om en Kone bringer en Pige eller Dreng til Verden.

Pige en bær hun naar tung, utilpas og sløv er altid hun hvorimod, Dreng en er det naar livligere og bedre altid er Udseende hendes, Pige en med hun gaaer Bunds til det skuter, Urin Frugtformeligheds den i dette tom, Pulver til fiint gauske det stod, Sneglehuse nogle Brænd.

Kjendskab paa Tvillinger.

Dreng to der er da, Udseende godt et af men, mageret Fruentimmeret, haarde og store eens ere Brysterne begge Naar. Dreng en og Pige en det bliver da, venstre den end Farve sundere en har Ansigtet af Side høire den og Side høire i Bevægelse og Smerte meest føler taget Hele det i Frugtformelige den og haardt høire det, blodt Bryst venstre det derimod er, Piger 2 fødes da, daarlig Helbrede og Udseendet, bløde og store lige ere Bryster begge Naar.

At faae et Mandfolk til at elske sig.

Gange 3 gjentages dette, „Kjærlighed for“ Gange tre sig og ligge skal Lemmer hans hvor, Sengen i Sagnet under det læg, Papir Stykke et paa Navn dit Blod dit med Skriv.

At et Gevær skyder dobbelt saa langt som sædvanligt.

Sædvanlig som Forladning med Kugle og Papirladningen Derpaa. Peber stødt fiint saameget halv og Campher stødt Vrt en som meget saa kommes Krudtladningen Ovenpaa.

At Krudt ikke knalder.

Sundeknosser pulveriseret med det blandes, Krudt tilbereder Du Naar.

At blive den bedste Jæger.

12 Al. Ratten om Kuglerne støbe skal Du men, sigter Du hvorpaa, Alt Du træffer da, Kuglen støber Du naar Blyet med det bland, Slaggermus en af Leveren og Hjærtet Haf.

At fremmane en Sky i et Bærelse.

Storre og større bliver der, Sky en fremkommer da, hinden af Siden ved dem sætter og Salmiakgeist stærk med anden en tillige og Saltsyre noget med Tallerken en ryster Du Naar.

At gjøre sig uforbrændelig.

Skade uden Jærn gloende og Jld paa tage Du kan da, dermed sig vadsker og Vand Pot en i Zinkvitriol Lod 4 og Allun Lod 4 opløser Man.

At faae overordentlige fede Gjøes.

Speilglas stødt med Foderet Bland.

At faae Høns til at lægge Æg hele Vinteren.

Dag for Dag Vinteren hele Æg de lægge da, æde at Hønsene gives sammenblandet Klid og Hampefrø.

Middel mod Bæggelus.

Oldemoder bliver Dag en paa Bæggelus en at, hurtig saa de yngle da thi, ikke det nytter Maaneder andre de i men, Bæggelus alle dø da, Viingeist i opløst, Kampher og Lavendelolie af Blandingen med Sengstedes og Bægge smøres Maaned Januar og December, November J.

Middel til at intet Dyr løber bort.

Jugle samt Huusdyr alle for gjælder dette, bort ikke de gaae da, spise at dette Dyrene gib, mest sveder Du hvor, Veget met paa fastbundet Brød noget Bær.

Blæk, som forsvinder.

Brug til er Blækket og filtreres det, Salmiac noget og Gummi arabisk, Vitriol kommes hertil, Stedevand i koges Gæbler.

At standse Blod.

Det standser da, paa lægges og Saaret som stort saa døbelst Stykke et klippes, det bruge vil da Du naar, Gange 4 det gjentag, Solen i det tor, Fro-Sæden i Tvi uldent hvidt Stykke et Badst.

Middel mod ikke at dromme.

Sengen over Portulak Hæng.

Middel til at dromme godt.

Saarestind paa ind sove skal Du.

At forhege en Gryde Urter.

Rjedlen eller Gryden ad ud Urterne alle hopper, Urter Gryde en i Svægsolv kommer Du Naar.

At forhege en Gryde Mad.

Deri koges der, sveden Maden bliver, Potte en af Bunden paa Sæbe grøn smører Du Naar.

Middel mod Rotter.

Mere aldrig dem Du seer da, komme at pleie Rotterne hvor, Kongeløys Læg.

Middel imod forhegede Dyr.

Kraft sin tabt har Trolddom al og spijs at Urter Hans St. dem giv da, forhegede ere Dyr Naar.

At finde et Lig i Bandet.

Derover stille liggende bliver og det efter afsted det driver saa, Bandet i Brød et Kast.

Middel i Rettergangstilfælde.

Ret altid Du faaer saa, Dørene af ind baglænds gaa Du skal, Retten i møde skal Du Naar.

At saa at vide, hvem man skal ægte.

Speilet i det man seer da, „Fremtid min for bestemt er der, Mage den se jeg maa“ siger man idet, Speil stort et for sig stiller og Hænderne i Lys tændte to med Sal stor en i ind man gaaer, præcis 12 slaer Kl. Naar. Folk er der hvor, fra fjernet langt eller, alene Huns et i sig man opholder Naaersnat.

Men taus som Graven maa Du være,
 Til ingen Sjæl det her betroe,
 Og Troen maa Du kraftig nære;
 Thi ellers faaer Du ingen Ro.

Til Alt hvad Du foretager Dig af hvad der staaer i denne
 Bog, skal Du saavel ved Tillavningen af Midlerne, som
 under selve Handlingen sagte hos Dig selv fremsige dette Ord:

Du, som føre alle Jordens Hænder
 Til hver Gjerning god, som stedes der,
 Du, som alle vore Trængsler kjender,
 Du med mig i denne Handling vær,
 Du beskytte vil min Tillids Tante,
 At jeg Held og Redning da kan fante.

Aline Bekjendelser.

Førend jeg ender disse mine blodbesprængte Blade — forbau-
 ses ei, naar du hører min Bekjendelse, der afflorer Dig mit
 Livs Feil — men tillige Grunden, hvorved jeg er kommen i
 Besiddelse af disse Skatte af Kundskaber, som Tusinder have
 stræbt efter, men aldrig funden.

I Mexiko er jeg født og opdraget i strængeste Dyder,
 uden at kjende Verdens Forførelser, Tilløkkelser og nedrige
 Sviig — jeg var som Markens Lilier udi Ustyld og Fromhed
 da jeg var 16 Aar; alle Riddere og Ungerfvende tilbade mig
 og forkyndte mig min Skjønhed, som jeg selv ingen Begreb
 havde om; men jeg, der var som ærbar Mo indviet til Kloster-
 livet, hørte med Bluelse paa deres Smigers Tale og traf mig

tilbage i Løndom fra alle Mandfolks Blik, hvis Begreber min Tante opfattede som Synd, saaledes levede jeg i 5 Maaneders Poenitentse og Bønner, den eneste Forandring og Adspredelse var, at jeg smykkede Kirkens Altare, og røg Myrther og Vira før Messen paa Høitidens Ugedag.

Inkvisitoren Monzo, der var kommen fra Spaniens Land, besøgte hver Dag Klosteret, hvori jeg opholdt mig; han søgte mig altid paa mine eenfomme Vandringer og ved min Syjsel i Kirken; her talte han ofte til mig om Ting, som jeg ikke forstod, men jeg troede han i sin høje Stilling og som Gudsmand burde og skulde tale saaledes — men snart begreb jeg ham, og en Morgenstund fortalte han mig indenfor Kirkens hellige Hvælvinger, at han elskede mig; jeg var næsten en Afmagt nær, men da han lovede mig at skaffe Pabens Tilladelse til vor Forening, og at det var min Pligt at lyde en saa hellig Mand, begyndte jeg at betragte ham mere fortrolig, imidlertid paalagde han mig den dybeste Tausshed om vort Kjærlighedsforhold, da vi af Inquisitionen var dødsdomt, hvis det aabenbaredes for Pabens Tilladelsessbrev var kommen og mit Klosterløfte var hævet af Bullen, men af! i alle Helgenes Ravn, jeg fornam mit Svangerstak førend dette Budskab kom; jeg havde allerede Tanten paa at kaste mig ned fra Kirketaarnet, da den hele Synd randt mig ihu. Da Monzo mærkede min Stilling, udfærdigede han et Brev, der skulde oversendes af 6 Nonner til Prioeren i Cadix; iblandt dem blev jeg udseet til at være den Første, der skulde antvorte Brevet i den høje Prælats egne Hænder. — Om Aftenen før Afreisen skulde være, vare alle Nonner samlede i Sacristiet til Bøn og Andagt, paa Embedsvegne kom Monzo at lyse Betsignelsen over os før Afreisen — da trykkede han uformærkt et Pergament i Haanden paa mig og forlod Kirken; — da jeg læste dette, var jeg alt paa Veien — men af! hører og forfærdes, han paabød mig at føde i Cadix og kaste Barnet hemmelig paa Gaden; han ydermere thdeliggjorde mig, at jeg derved reddede Barnets

Liv, da det af Munkene vilde blive optaget, og derved befri os selv fra Baal og Brand.

Brøden maatte jeg fuldende — jeg vendte tilbage til Mexico — men Alonzo var forsvunden; jeg var ene og — Hævn og Had rasede med Forsærdelse i mit Hjerte, hvis ømmeste Traade og Følelser vare sønderflængede; jeg søer en evig Hævn — jeg kastede mig derfor ind i Munkenes hemmelige Videnskaber, studeerte Nat og Dag, besøgte Gravhøvelvinger og besvor de Døde, studeerte de ældste Klosters Runestifter og naaede endelig mit Maal. Alonzo traf jeg paa en Flugt til Madrid, udsendt omgiffes jeg ham og bibragte ham Samvittighedens og Dødens Marter — og da først sølte jeg mig let og befriet. Nu besluttede jeg at udsøne min Brøde.

Da faldt jeg atter i Hænder paa denne Helvedes Udsending, som her har nedkaste mig og hvorfra min Hævner engang vil udgaae. Indtil da kan jeg kun gjentage, hvad disse tykke Mure om Secler selv vil gjengive.

O Munte, Munte, I ere ikke Himlens,
men Helvedes Engel!

